

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **Ing. K. S.**, zastoupen Mgr. Janem Škopem, advokátem se sídlem Slivenecká 6, Praha 5, proti žalovanému: **Český úřad zeměměřický a katastrální**, se sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2013, čj. ČÚZK-07095/2013-14/R, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 2. 2014, čj. 10 A 99/2013 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce ve svých přípisech ze dne 10. 11. 2012 a 19. 11. 2012 navrhl obnovu řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu týkající parcel č. 2457 v k. ú. Týn nad Vltavou (dále jen „parcela č. 2457“) a č. 2843/4 v k. ú. Třítim (dále jen „parcela č. 2843/4“), jejichž je vlastníkem. Toto řízení bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ze dne 11. 11. 2009, čj. ZKI-O-47/210/2009, kterým Zeměměřický a katastrální inspektorát v Českých Budějovicích (dále jen „inspektorát“) potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště České Budějovice (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 26. 8. 2009, čj. OR-371/2009-301-38.

[2] Jako důvod obnovy uvedl žalobce jednak to, že zmíněné rozhodnutí katastrálního úřadu čj. OR-371/2009-301-38, kterým nebylo vyhověno nesouhlasu žalobce s neprovedením opravy v údajích katastru nemovitostí, je neplatným právním úkonem ve smyslu § 39 občanského zákoníku, a podklady uvedené v tomto rozhodnutí odporují listinám a výsledkům digitalizace. V tomto rozhodnutí je tvrzeno, že východní hranice parcely č. 2457 je vedena dle výsledků obnovy operátu z roku 1985, avšak rozhodnutí inspektorátu ze dne 28. 3. 2000, čj. O-14/97/2000 prokazuje, že obnova operátu z roku 1985 odporuje listinám a vyšetřila pouze užívací právo, nikoliv právo vlastnické. Část jím vlastněného pozemku tak byla převedena do vlastnictví jiné osoby. Dále je v uvedeném rozhodnutí tvrzeno, že západní hranice parcely č. 2843/4 je vedena dle výsledků obnovy operátu z roku 1985, což ovšem odporuje listinám a geometrickému plánu z roku 1975. Žalobce byl proto toho názoru, že došlo ke zneužití pravomoci úřední osoby a k porušení jeho vlastnického práva. Neplatnými a nicotnými právními úkony jsou také oznámení o opravě chyby katastrálního úřadu ze dne 20. 2. 2000 a následné rozhodnutí inspektorátu, které toto rozhodnutí potvrzovalo. Za nepravdivý důkaz žalobce rovněž považoval neměřický záznam podrobného měření změn č. 1842, který byl součástí oznámení o opravě chyb ze dne 3. 7. 2000. Jako důkaz dále žalobce předložil dva listy mapových podkladů v k.ú. Týn nad Vltavou pořízené z webové aplikace „nahlížení do katastru“.

[3] O žádosti žalobce o obnovu řízení nejprve rozhodoval inspektorát, který ji rozhodnutím ze dne 21. 2. 2013, čj. ZKI-O-65/320/2012, zamítl, neboť neshledal důvody pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V souvislosti s předloženými mapovými podklady pořízenými z webové aplikace „nahlížení do katastru“ uvedl, že tyto podklady mají pouze informativní charakter. Ani další důkazy nelze považovat za důkazy dříve neznámé, neboť žalobce odkazoval na údaje uváděné v rozhodnutích vydaných v období až 10 let nazpět. Žalobce podal proti rozhodnutí inspektorátu odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a jeho závěry potvrdil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud výše označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Upozornil, že žalobou napadené rozhodnutí se netýká rozhodnutí správních orgánů, jímž bylo rozhodováno v původním řízení o věci samé, ale rozhodnutí o návrhu na povolení obnovy řízení pravomocně ukončené věci. Obnova řízení je na rozdíl od tzv. přezkumného řízení určena primárně k nápravě skutkových nesprávností. Krajský soud shodně se správními orgány neshledal, že by byly dány důvody pro obnovu řízení.

II. Argumenty kasační stížnosti žalobce

[5] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, ve které navrhuje, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil z důvodu vady, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[6] Na úvod stěžovatel uvádí, že předložil krajskému soudu devět důkazů, které nejsou založeny ve spise, ale byly stěžovateli vráceny. Soud tyto předložené důkazy nehodnotil a neposuzoval závazné údaje v katastru nemovitostí týkající se parcel č. 2843/4 a č. 2457, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu. Následkem toho nebyl

splnění požadavek spravedlivého procesu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[7] Stěžovatel konkrétně namítá, že soud nehodnotil geometrický plán č. zakázky 762-201-227-75 ze dne 30. 5. 1975, a dále ani rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 20. 2. 2002, čj. OR-285/1999/2, kde je na str. 4 a 5 uvedeno geometrické a polohové určení parcely č. 2843/4. Část parcely č. 2843/4 tvořená lomovými body č. 11-5, 11-6, 11-7, 11-8, 11-9, 520-135, 520-143, 520-136, 520-137, 520-138 a 45-7 byla Katastrálním úřadem v Českých Budějovicích převedena jinému vlastníkov. Katastrální úřad přitom v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2002 konstatoval, že tyto údaje zjištěné dle užívání nemovitosti odpovídají odchylkám a lze je považovat za vlastnické hranice. Škoda způsobená stěžovateli ztrátou 20 m² výměry nemovitosti je ve výši 12.000 Kč.

[8] Krajský soud dále nehodnotil rozhodnutí inspektorátu ze dne 28. 3. 2000, čj. O-14/972000, které prokazuje chybné geometrické a polohové určení parcely č. 2457. Katastrální úřad v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2002 konstatoval, že odchylky na hranici pozemku p. č. 2457, (původně p. č. 2857), odpovídají odchylkám uvedeným v příloze č. 12 vyhlášky č. 190/1996 Sb., jde o odchylky 1,1 m a 2,05 m a výměře 23 m². Škoda způsobená stěžovateli je ve výši 18.000 Kč. Předložený nový důkaz (grafické znázornění výsledků digitalizace), který byl vrácen soudem stěžovateli, zcizení části nemovitosti č. 2457 prokazuje.

[9] Stěžovatel má za to, že na základě předložených důkazů a listin založených ve spise prokázal soudu, že údaje v katastru nemovitostí nejsou odrazem práv a závazků vázících se ke konkrétní nemovitosti, vyplývajících z listin, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03). Katastrální úřad se do dnešního dne neřídí rozhodnutím čj. O-14/97/2000 a nepřevzal vlastnické hranice z mapy platné před obnovou operátu. Žalovaný na porušení zákonné povinnosti nereagoval a nadále vede hranici ztotožněnou s plotem ohraničujícím parcelu č. 2457 v terénu při obnově operátu. Tuto skutečnost ovšem soud nehodnotil.

[10] Platnost geometrického plánu z roku 1975 byla potvrzena např. rozsudkem krajského soudu čj. 10 A 22/2013-75. Názor krajského soudu je nelogický, neboť v napadeném rozsudku platnost tohoto geometrického plánu naopak neuznává, přestože jím byla parcela č. 2843/4 vytvořena. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu (pozn. NSS: stěžovatel nesprávně uvádí v kasační stížnosti, že se jedná o rozsudek NSS) ze dne 26. 11. 2009, čj. 22 Cdo 389/99.

[11] V řízení před soudem tak sice byla dána stěžovateli možnost navrhnout důkazy, jež považoval za potřebné pro povolení obnovy, nicméně soud tomuto procesnímu právu stěžovatele nevyhověl a ani ve svém rozsudku nevyložil, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Stěžovatel tedy shrnul, že z údajů v katastru nemovitostí a předložených důkazů stěžovatel prokázal, že postupem orgánů veřejné moci došlo ke zcizení dvou částí nemovitostí p. č. 2843/4 a p. č. 2457. Podle údajů katastru nemovitostí byly tyto části uvedených nemovitostí převedeny jinému vlastníkov a stěžovateli vznikla škoda ve výši 30.000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, stanovisko žalobce

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že předmětem odvolacího řízení v řízení o obnově řízení může být pouze posouzení právní otázky, zda orgán, který v prvním stupni rozhodoval o povolení nebo zamítnutí obnovy, postupoval v souladu s § 100 správního řádu při posuzování, zda jsou dány důvody jejího povolení. Žalovaný se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že podmínky podle uvedeného ustanovení v daném případě dány nebyly. Ve vztahu k poukazům stěžovatele na to, že v soudním řízení nebyly provedeny důkazy, které stěžovatel navrhoval, resp., že soud předložené důkazy nehodnotil, žalovaný uvádí, že tyto důkazy se týkaly vlastního „věcného“ řízení, nikoliv řízení o povolení obnovy řízení. Je také třeba zcela odmítnout tvrzení, že postupem orgánů veřejné moci došlo ke zcizení dvou částí nemovitostí p. č. 2843/4 a p. č. 2457. V daném případě byl totiž předmět řízení o opravě chyby zcela v intencích ustanovení tehdy platného § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, tedy týkal se pouze toho, zda jsou splněny podmínky pro opravu chybného údaje v katastru nemovitostí. Jednalo se tedy o to, jak budou jednotlivé nemovitosti evidovány v katastru nemovitostí, eventuálně, kdo zde bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí. Takové rozhodnutí ovšem nemá vliv na vlastnické právo k dotčeným nemovitostem. Podle konstantní judikatury (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03) rozhodnutí vzešlé z takového řízení nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky.

[13] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[14] Stěžovatel ve svém stanovisku k vyjádření žalovaného uvedl, že v návrhu na obnovu řízení splnil podmínky obsažené v § 100 správního řádu. Připomněl další důkazy, které představují důvody pro povolení obnovy řízení, a zopakoval některá svá tvrzení uvedená již v kasační stížnosti. Odkázal na judikaturu Ústavního soudu (viz např. náleze ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. II. ÚS 2193/10 nebo náleze ze dne 24. 1. 2013, sp. zn. III. ÚS 3162/12) týkající se situace, kdy je výklad právních předpisů provedený orgány veřejné moci v extrémním rozporu s požadavky ústavnosti. Stěžovatel je toho názoru, že správní orgány neoprávněně zasáhly do jeho ústavně garantovaných základních práv a dokonce část nemovitostí zcizily, tj. převedly na vlastnický list jiného vlastníka. V příloze svého stanoviska stěžovatel zaslal také výsledky digitalizace ze závěru roku 2010, které získal z veřejného webu ČÚZK dne 18. 2. 2011. Jde o důkaz, který byl soudu předložen jako nový důkaz.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Jako důvod své kasační stížnosti stěžovatel uvádí vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy důvod odpovídající § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je však patrné, že stěžovatel brojí spíše proti nezákonnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] spočívající v nesprávném posouzení právní otázky důvodnosti (ne)povolení obnovy řízení a také proti jeho nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] tkvící v nedostatku odůvodnění a nevypořádání se s některými důkazy.

[18] Shodně s krajským soudem a žalovaným považuje Nejvyšší správní soud za podstatné zdůraznit, že předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost o obnovu řízení ve smyslu § 100 správního řádu. Obnova řízení představuje procesní prostředek, jehož účelem je dosáhnout nápravy pravomocných správních rozhodnutí za splnění zákonem stanovených podmínek. Tyto podmínky jsou uvedeny v § 100 odst. 1 správního řádu, podle kterého lze správní řízení ukončené pravomocným rozhodnutím na žádost účastníka obnovit pokud: „a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“.

[19] Řízení o povolení obnovy je nutné odlišit od řízení o řádném opravném prostředku, se kterým stěžovatel toto řízení zcela nesprávně zaměňuje. Argumentace stěžovatele totiž ve skutečnosti směřuje proti domnělé nezákonnosti dříve vydaných rozhodnutí, kterými správní orgány vyhověly jeho žádosti o opravu chyb v katastrálním operátu. Kasační soud však upozorňuje, že účelem obnovy řízení není přezkum a případná náprava nezákonnosti rozhodnutí na základě posouzení okolností a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí. Důvodem pro povolení obnovy tak nemůže být polemika s právními názory vyjádřenými v původních rozhodnutích, neboť tu lze uplatnit v rámci odvolání či ve správní žalobě a následně v kasační stížnosti. Pro povolení obnovy řízení jsou naopak rozhodné nové skutkové a právní okolnosti existující již v době původního řízení, které však vyšly najevo po právní moci rozhodnutí. Je však třeba vzít v úvahu, že ne každá dříve neznámá skutečnost či důkaz, a nikoliv každý důkaz, který se posléze ukázal být nepravdivým, automaticky znamená povolení obnovy řízení. Musí se totiž jednat o důkazy či skutečnosti, jež mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního řízení (viz VEDRAL, Josef. *Správní řád. Komentář*. II. vyd. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, s. 859). Zároveň kasační soud připomíná, že pojem „dříve neznámá skutečnost“ nelze chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu, tedy jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji tak v původním řízení uplatnit (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 18/2010 – 113).

[20] Nejvyšší správní soud se proto při přezkumu napadeného rozsudku zabýval tím, zda krajský soud správně posoudil otázku, jestli zde byly dány důvody pro obnovu řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu. Hodnotil tedy, zda stěžovatel předložil či navrhl nové skutečnosti nebo důkazy ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu.

[21] Ve své kasační stížnosti stěžovatel uvádí jako důvody pro obnovu řízení především závěry, které vyplývají z rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 20. 2. 2002, čj. OR-285/1999/2, rozhodnutí inspektorátu ze dne 28. 3. 2000, čj. O-14/972000, z geometrického plánu č. zakázky 762-201-227-75 ze dne 30. 5. 1975 a z grafického znázornění výsledků digitalizace (tj. mapových podkladů získaných z webové aplikace ČÚZK „nahlížení do katastru nemovitostí“). Pokud se týká zmíněných správních rozhodnutí, jde o rozhodnutí, která byla vydána již před zahájením původního řízení o opravě chyby v katastrálním operátu (toto řízení bylo zahájeno žádostí stěžovatele ze dne 29. 5. 2009). To stejné platí i ohledně geometrického plánu z roku 1975. Stěžovatel taky uvedenými rozhodnutími i geometrickým plánem již v původním řízení argumentoval. Nemůže se proto jednat o skutečnosti či důkazy, které vyšly najevo až po vydání pravomocného rozhodnutí v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Jediným novým důkazem bylo podle stěžovatele grafické znázornění výsledků digitalizace, které získal z veřejného webu ČÚZK dne 18. 2. 2011. Ohledně tohoto důkazu Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu a správním orgánům, že se nejedná o důkaz, ze kterého by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění rozhodná pro posouzení skutkového stavu. V nápovědě k této webové aplikaci je totiž uvedeno, že *„že veškeré hodnoty souřadnic, délek a ploch poskytovaných tímto grafickým klientem jsou pouze informativní a nemohou sloužit jako podklad pro případné zjišťování nebo vytyčování v průběhu hranic terénu nebo jiné aktivity související s obsahem katastru nemovitostí“*. Ani grafické znázornění výsledků digitalizace proto nebylo možné považovat za relevantní důkaz pro povolení obnovy řízení.

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel nepředložil žádné důkazy či skutečnosti, které by splňovaly podmínky uvedené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Nedoložil ani žádné rozhodnutí ve smyslu § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, které by rušilo či měnilo rozhodnutí, jež bylo podkladem pro rozhodnutí v původním řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Je tak nezbytné dospět k závěru, že jeho žádost o obnovu řízení nemohla být úspěšná.

[23] Za nepřipadnou považuje kasační soud námitku stěžovatele, že krajský soud předložené důkazy nehodnotil ani nevyložil, z jakých důvodů je neprovedl. Kasační soud znovu zdůrazňuje, že předložené důkazy mohl krajský soud, stejně jako správní orgány, hodnotit toliko v ohledu, zda se jedná o důkazy či skutečnosti splňující podmínky § 100 odst. 1 správního řádu. Krajský soud přitom dostatečně a správně vysvětlil, proč se o takové důkazy či skutečnosti nejedná, s čímž se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje (viz body [21] a [22] tohoto rozsudku). Bylo by tedy zcela nad rámec řízení o žádosti o obnovu řízení, resp. jeho přezkumu, aby správní orgány a soud prováděly navržené důkazy, posuzovaly jejich správnost a případně hodnotily, zda svědčí o nezákonnosti rozhodnutí vydaných v původním řízení. Stejně tak nemohly posuzovat ani námitku stěžovatele, že mu postupem správních orgánů v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu byly zcizeny části nemovitostí p. č. 2843/4 a p. č. 2457 a bylo tak zasaženo do jeho ústavně garantovaných práv. S těmito námitkami se již vypořádaly správní orgány v příslušných rozhodnutích (ze dne 26. 8. 2009, čj. OR-371/2009-301-38, a ze dne 11. 11. 2009, čj. ZKI-O-47/210/2009) a následně také krajský soud (rozsudek ze dne 10. 3. 2010, čj. 10 Ca 141/2009 – 35) a Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 30. 9. 2010, čj. 6 As 18/2010 – 67) v rámci soudního přezkumu. Tyto námitky by připadaly v úvahu také v novém řízení ve smyslu § 101 správního řádu, ke kterému ovšem v tomto případě

nedošlo, neboť obnova řízení nebyla z důvodu nesplnění podmínek podle § 100 odst. 1 správního řádu povolena.

[24] Nejvyšší správní se neztotožňuje ani s tím, že by bylo zasaženo do práva stěžovatele na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud a správní orgány postupovaly správně, pokud hodnotily pouze přípustnost předložených důkazů a skutečností z hlediska § 100 odst. 1 správního řádu a nezabývaly se konkrétními námitkami směřujícími proti rozhodnutím vydaným v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, které byly již vyřešeny i v rámci soudního přezkumu těchto rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu